

1983. szeptember 10.

Rég nevettünk annyit Daviddal, mint az elmúlt bő két hónapban, pedig esténként olyan fáradtak voltunk, hogy sokszor elaludtunk annyi idő alatt, amíg a másik fogat mosott.

Az én gyönyörű pasim egy kibaszott hónap alatt megcsinálta az első műhelyt, ami csak autójavítással meg a hozzá tartozó dolgokkal foglalkozik. Egy nagy dobása volt máris, vásárolt egy speciális festő kamrát meg kemencét, ahol bármilyen egyedi festést megcsinálnak autóra és motorra, de még bukósisakra, sőt, kerékpárok fém részéreire is. Már a nyitás napján akkora volt a tolongás, hogy hetekre előre betelt a naptár. A másik épületet két részre osztotta: egyikben autókat fognak építeni, egyedi megrendelésre, a másik felében meg az ő saját kis „csoda-csináló” műhelye lesz.

A régi kollégák, amikor meglátták a kamerákat mindenhol, rögtön elvesztették a lelkesedésüket. Látták, hogy David baromi komolyan vesz mindent. Igaz, a legmodernebb, legjobb minőségű szerszámokat szerezte be Németországból is, meg Japánból is, úgyhogy még szép, hogy nem szeretné, ha ellopkodnák!

Viszont a Hope-házaspártól lett recepciós, két srác mesteri rajzokat készített az autók meg motorok dekorálásához, de a festőkamrát egy darabig még ő kezelte egyedül. Aztán az egyik művésze beletanult ebbe is. Végül három szerelő a szomszéd városból csatlakozott hozzá. Fiatalok voltak, lelkesek, és az egyikük ugyancsak jó ötleteket hozott magával.

A munkaszerződés kőkemény, a feltételek is, nem enged hibázni senkit, viszont olyan fizetést ad, hogy attól mindenkinek elkerekedik a szeme. Esküvő előtt már meg volt a helyettese is, az az idősebb szak, akiről apa is beszélt. Nagyon jól kiegészítették egymást. Könyvelő és jogász ugyanaz, mint akivel a nonprofit cég is dolgozik. Ez utóbbi kettő kellett is, mert az első hónapban kapott mindenféle ellenőrzést, de aztán leszoktak róla, mert unalmas volt mindig bevallani, hogy minden rendben van.

Én az esküvőt szerveztem ezerrel. Meg a lakásba vásároltam a maradék kényelmi dolgokat. Jenny varrta a ruhámat, aztán közös erőfeszítéssel elcipeltük a fiúkat frakkot venni. Ha nekem kötelező az esküvői ruha, nekik legyen kötelező a frakk. Annyira készült mindenki, meg rohángált ezer felé, hogy elfelejtettünk bejelentkezni az anyakönyvi hivatalba, meg a templomba is. Donna intézte a meghívókat, és akkor derült ki, hogy nincs időpontunk, amikor meg akarta írni a szöveget.

Apu meg James minden kapcsolatát bevetette, hogy kapjunk augusztus huszadikára időpontot mind a két helyre. A tisztelendő atyának még azt sem tudtuk megmondani, ki milyen vallású. Illetve apu tudta, hogy én nem lettem megkeresztelve, csak ezt „elfelejtette” hozzátenni. Végül megkérdeztük, mire lenne szüksége a templomnak, merthogy Jézus koporsóját sem őrizték ingyen, így aztán cserébe a külső festésért meg két helyen a tető kijavításáért, valamint némi készpénzért a perselybe (amit rögtön ki is kapott belőle, ahogy háttal fordítottunk), eltekintett a tisztelendő

úr az össze papírunktól. Megígértük, hogy ha szép és rövid lesz a ceremónia, akkor mindenki kezében lesz pár dollár, adakozásra, amikor kifelé megyünk, az esküvő után. Ez szemmel láthatóan meggyőzte a tisztelendő atyát a szándékaink tisztességéről és komolyságáról.

Az önkormányzat kicsit necces volt, mert aznap óránként mentek az esküvők, úgyhogy feldobtam, hogy mi lenne, ha az átépített házunk lapos tetőteraszán lenne a ceremónia, amit egyébként is nyári terasznak hagytunk meg. Ha nagyon muszáj, tudunk sátrat tenni oda is, de bízom benne, hogy az időjárás a kegyeibe fogad.

Végül a polgármester azt mondta, hogy apura való tekintettel ő maga végzi el az esketést, de cserébe elvárja, hogy a családdal együtt meghívást kapjon a buliba.

Nagy kaland. Negyven ember, vagy negyvenöt, az már nem számít. Jöjjenek, csak legyen meg az esküvő.

David szétröhögte magát, amikor elmeséltem, hogy milyen kalandokon vagyok túl.

De mindez semmi nem volt ahhoz képest, ami a kaja-fronton várt rám. Amikor már képtelen voltam több ételt és süteményt megkóstolni, amit Emma és Peter tett elém, a döntésről már nem is beszélve, akkor azt mondtam, rájuk bízok mindent, csak senki ne maradjon éhes. Felcsillant a szemük, és már bele se akartam gondolni, mi lesz ennek a vége. Valószínűleg esküvő után három hétig még a kutyák is a lagzis maradékot fogják enni.

A legnagyobb dilemmánk az volt, hogy küldjünk-e meghívót Fabiónak vagy sem. Miből lesz a nagyobb probléma? Abban szinte teljesen biztosan voltunk, hogy senki nem merné aláírni a papírokat, hogy elhozzák őt ide, ugyanakkor mégiscsak David egyetlen élő rokona, persze, Mirtillt leszámítva. Végül úgy döntöttünk, kap egy meghívót, sőt, apa megígérte, hogy elintézi, hogy kaját meg süteményt is kapjon, még aznap, az esküvői menüből. Emmáék majd úgy csomagolnak, hogy az ne romoljon meg az úton, az egyik kisrendőr meg elviszi. Később majd kap az esküvői képekből is. Érezze magát családtagnak.

Csak meg ne bánjuk.

Huszedikán reggel kényelmesen ébredtünk Daviddal, amikor megcsörrent a telefonunk. Még nem volt kedvünk a külvilághoz, így hagytuk, hogy az üzenetrögzítőre menjen a hívás. Apu volt, hogy Jenny üzeni, egy óra múlva itt lesz az esküvői ruhámmal, addig rúgjam ki Davidet. Mert az oké, hogy együtt aludtunk az esküvő előtt, de jó lenne, ha a ruhát nem látná, csak a ceremónián.

Még pihegtünk a jó reggelt orgazmustól, amikor jött a második hívás, ezúttal Emmától, hogy csipkedjük magunkat, és menjünk végre reggelizni.

Daviddel összenevettünk és indultunk a fürdőszobába, amikor megint megszólalt a telefon. Odaléptem, és rátenyereltem a kihangosítóra.

- Most ki vagy és mit akarsz? Felkeltünk, mindjárt reggelizünk, aztán öltözünk. Adjatok már tíz perc nyugit! - nevettem.

- De jó hallani, hogy ilyen vidám a hangod, Mókuska! Vagy inkább hívjalak ma délutántól sógorasszonynak?

Megdermedtem. Mozdulni sem bírtam az asztal mellől. Még jó, hogy Davidben több erő volt, mint bennem. Mellém lépett, átölelt.

- Szia, bátyó! Bizony jó lenne, ha mostantól sógorasszonynak hívnád Olivíát, vagy csak egyszerűen szólítsd a nevén. Minek köszönhetjük a hívásodat?

- Nyugi, öcsi, csak meg akartam köszönni, hogy emberszámba vettetek, és küldtetek meghívót. Az ismert okok miatt ugyan személyesen nem tudok megjelenni, de küldtem ajándékokat nektek!

- Féljünk? - kérdezte flegmán David, de ahogy hozzásimultam, éreztem, hogy a szíve majd kiugrik a mellkasából.

- Nyugi, nem kell félni! Nem vagyok én akkora pszichopata, mint amekkorának tartotok. Ahogy mondtam, értékelem, hogy meghívtatok annak ellenére, hogy tudtátok jól, nem leszek ott. Értékelem a gesztust, öcsi! Ahogy azt is, hogy már többször is a véredet adtad értem! Ennek köszönhetően még mindig élek! Na, de tényleg csak azért hívtalak, hogy gratuláljak nektek! Remélem, a lagzis kajából is kapok! Az ajándékaimat ráértek később megköszönni!

Ezzel letette a telefont. Nekem remegett kezem-lábam. David magához ölelt, a hajam, meg a hátam simogatta, úgy csitítgatott.

Apa fülig érő szájjal nyitott be, aztán már csak káromkodott, mint egy kocsis, amikor David elmondta, mi történt.

- Tudod, Dalton, még azt sem mondhatom, hogy fenyegető volt, vagy különösebben szemtelen. Amíg nem tudjuk, mi az ajándék, még csak nem is utálhatom! Viszont Olivíám teljesen kész van. Megtennéd, hogy hozol neki egy pohár jó hideg sört?

- Inkább valami erősebbet hoznék - nézett rám apa.

- Bélelt kávé! Arra van most szükségem, apuci! Egy hatalmas bögre kávéval küldj fel, picit vodkával béelve - tettem hozzá, mert láttam, hogy David nem érti. - Vagy ne is annyira picit. Az most elég lesz, hogy magamhoz térjek. Meg kell egy alapos zuhany. Kérd meg Jennyt, légy szíves. Utána ígérem, időben kész leszek. Miattam nem fogunk elkésni a templomból. Öltöztesse fel addig Maryt, meg készüljenek el a lányok.

David egy másodpercre sem engedett el. Beálltunk a zuhany alá, kisimogatta az arcomból a hajam, aztán megmosta, finoman megmasszírozta a fejbőröm, leöblítette a hajam, majd megmosdatott, mint egy gyereket. Megint a karjaiba zárt, miközben záporozott ránk a melegvíz. Végre megnyugodtam.

- Annyira sajnálom, hogy így kiborultam. De minden alkalommal, amikor meghallom a hangját, csak arra tudok gondolni, hogy most mi rossz fog történni velünk - néztem Davidre még mindig könnyes szemekkel.

- Tudom, szerelmem. Láttam az arcodon, ahogy elsápadtál. Attól féltem, összeesel a telefon mellett. Talán mégis jó döntés volt, hogy elküldtük azt a meghívót. Igaz, normális helyzetben illett volna személyesen odaadni neki, de arra még én sem vagyok képes, hogy lássam őt. Pedig nekem kevesebbet ártott, mint neked. De talán felfogta, hogy a saját érdekében jobb, ha megpróbál békét kötni velünk.

- Apa is ezt mondja. Én azért még félek egy kicsit.

- Ne félj, Olivia, hiszen most már itt vagyok neked én! Daltonnal együtt meg tudunk védeni mindentől és mindenkitől! Csak bízz bennünk!

(Utólagos széljegyzet Oliviatól: Ahogy azt Móricka elképzelte.)

Mire kimentünk a fürdőszobából, már ott várt a „bélelt” kávé, meg tárcán a reggeli. Kellett még ez a kis idő, hogy mosolyogni is tudjunk, úgyhogy akárki hozta fel, nagy jót tett vele. A házivonalon hívtuk apát, hogy velünk most már minden rendben, még tíz perc, és David megy hozzájuk átöltözni. Mert a fiúk náluk, a lányok meg nálunk cseréltünk ruhát.

Mivel délelőtt tizenegy órát választottuk a templomi esküvőhöz, előtte fél órával el kellett indulni. Elsétálhattunk volna gyalog is, de én azt kértem, menjünk autóval. Nem akartam megkockáztatni, hogy valaki akár egy rossz szóval illesse Davidet, vagy engem, mert akkor rögtön vége lett volna mindenféle jó hangulatnak.

Tíz perccel korábban érkeztünk, a vendégek többsége már bent ült. Velünk együtt érkezett egy másik autó, amiből egy óriási virágkaput emeltek ki és tettek a templomi ajtó elé, a legfelső lépcsőfokra.

Fehér liliomból készült virágkaput.

Apu elsápadt, David halkán szentségelt, de most én voltam észnél, vagy jót tett a vodkás kávé, mert mielőtt bármit szóltak volna, azt mondtam jó hangosan, hogy a szállítók, de még a késve érkező Dorina is jól hallhassa:

- Milyen szép gesztus! Nekem eszembe se jutott, hogy kintre is tetessek virágot! Kár, hogy akitől kaptuk, az nem lehet itt, hogy lássa, mekkora örömet okozott ezzel nekünk! James, készítenél néhány fotót még most, amíg

ilyen szép, élénkek a virágok? Gyere, szívem, mutasd meg, mennyire szeretsz engem!

A virágkapu alá álltunk, szembe fordultam Daviddal és mosolyogva sügtam neki.

- Csak rám figyelj! Emlékszel még a tejszínhabos éjszakánkra? Betettem a bőröndbe is néhány flakonnal!

James bőszen csattogtatta a fényképezőgépet, és közben az említett éjszaka széles mosolyt csalt David arcára. Ez volt a célom. Reméltem, hogy legalább egy fénykép majd tökéletesen visszaadja a boldogságunkat a fehér liliomkapu alatt.

Aztán David bement a fiúkkal, én Maryvel meg apuval maradtam kint, meg a hivatásos fotóssal és videóssal. Jenny intett, hogy indulhatunk.

Mary most már a három és fél évesek komolyságával szórta a papír szirmokat, és bár már nem sikkantgatott, de most meg aranyosan riszálta a fenekét, mert igazi pörgős szoknya volt rajta.

A tisztelendő atya beváltotta az ígéretét, a ceremónia alig fél óra volt, nélkülözött mindenféle hegyibeszédet. Kimondtuk az igent, elmondtuk a fogadalmat, megcsókoltuk egymást, aztán kivonultunk. Kifelé menet mindenki adakozott az egyháznak, aki lehetővé tette, hogy mindenféle okmányok nélkül is áldását adja ránk. Bár, ha jobban belegondolok, annyi pénzért már saját egyházat is nyithattunk volna.

Nagy levegőt vettünk, és jött a fotózkodás a templom előtt. A virágkapu még mindig ott díszelgett. Akik nem ismerték a fehér liliom történetét, azok persze dicsérték orrba-szájba, hogy micsoda gyönyörűség, hogy mennyire feldobja majd a képeket. Én meg odasügtam Davidnek:

- Csak gondolj a tejszínhabra, szerelmem, és mindjárt őszinte lesz a mosolyod!

Ria is valami hasonlót mondhatott apunak, mert szinte egyszerre robbant ki belőlük a nevetés. Biztos voltam benne, hogy lesz olyan kép, ahol mindannyian önfeledten mosolygunk, és ezt akár ki is nagyíttatom Fabiónak. Ha kell, életnagyságúra.

Délre már otthon is voltunk. Emmának meg Peternek köszönhetően frissítők, falatkák, aprósütemény várt mindenkit fent, a tetőterazon, amit egy paravánnal választottak ketté. Azt majd akkor nyitják meg, amikor jön a polgári esküvő, kettőkor.

Nekem még egy meglepetésem volt Davidnek. A templomban egy nagyon elegáns csipke ruha volt rajtam, ami Isten házába való. A polgári esküvőre viszont Jenny készített egy dögös rövid ruhát, ami már nem hófehér volt, hanem halványkék, a derekán sötétkék hímzéssel, hozzá sötétkék cipő és csokor helyett kistáska a kezembe. Felül szűk és ujjatlan, deréktól meg „A

vonásban” bővült, és leért egészen a térdem fölé. Szexi volt, de mégsem közönséges. Ebben már lehetett bulizni, kajálni, táncolni is később. A hajamat egyszerű lófarokba fogtam, mert piszok meleg lett délutánra. A fiúk is megszabadultak a frakktól, és zakó meg nyakkendő nélkül, nadrág, ing és mellény volt csak rajtuk. A felső gombokat is kigombolta Jenny az ingjűkön, amiért külön hálásak voltak neki, élűkön a polgármesterrel, akin egyébként is volt jó húsz-harminc kiló felesleg, és izzadt a fekete színű öltönyében kegyetlenül.

Fél kettőkor mentem le a szobámba felvenni a bulizós menyasszonyi ruhámat, ahogy Jennyvel neveztük. Aztán kettő előtt öt perccel lejött értem apa. Még egyszer átadott Davidnek, most már végérvényesen.

A polgármester aranyos volt, vicces, közvetlen, a szertartás is hamar véget ért, aztán jöttek a gratulációk. Mivel még egy bélelt kávé bonyomtam ebéd után, nekem nem esett nehezemre mindenkire mosolyogni, még Dorinára is. Leszartam az egész világot!

Mire mindenki lecuccolt a medencéhez, én szó szerint elraboltam a férjem immár, és lezavartunk egy gyors menetet, csak, hogy megpecsételjük a házasságunkat. Aztán vigyorogva mentünk a medencéhez mi is.

A gyerekek már lubickoltak, néhány felnőtt is lógatta a lábát a hűsítő vízbe. Mi meg megadtuk az alaphangulatot: mezítláb, kézen fogva, indián üvöltést hallatva ugrottunk a medencébe. James volt az első, aki követett minket, bár ő előbb fürdőgatyára vetkőzött. Aztán én is rájöttem, hogy elfelejtettem felvenni a ruhám alá az úszódresszemet, ami eltakarja a sebhelyemet az oldalamon. Szóltam Davidnek, hogy felmegyek átöltözni, persze azonnal kapott az alkalmon, és elkísért. Aztán meg jól kihasználtuk, hogy a ház már elcsendesült, és újból megszeretgettük egymást.

Emmáék folyamatosan kínálták az ételeket, süteményeket, két bárpultot állítottak fel a medencénél, így senkinek nem kellett soha várakozni az italára. Aztán hat órakor betolták az esküvői tortát is. Három emeletes volt, alul a hagyományos csokitorta, felette a fehér csokis változat, és a legtetején egy keserű csokis, mert kiderült, hogy a polgármester felesége csak azt szereti. Hát, nekem senki ne mondja, hogy nem tudott enni az esküvői tortából.

Péter szeletelt, Emma kérdezte, ki, melyikből kér, és Daviddal mi szolgáltuk fel mindenkinek. Minő meglepetés, most Dorina nem mondta, hogy nem kér édességet, és megjegyzést sem tett, csak mosolygott udvariasan. Bár inkább vicsorgás volt az, de ne keressünk a csomón is kákát! (Opsssz! Na jó, a kákán is csomót! egyébként meg nem mindegy?)

A torta után nekiálltunk kibontani az ajándékokat. Apától David egy TAG Heuer karórát kapott, természetesen a hátoldala gravírozva volt, én meg annak a női párját. Nekem még elhozta a szűfből anya gyöngyeit, mert tudta, hogy azokat nagyon szerettem. El is pityeregtük magunkat. Szerencsére senki nem vásárolt konyhai dolgokat meg ágyneműt, viszont kaptunk

rengeteg könyvet, DVD-t, gravírozott tollat, fényképalbumokat, meg persze a csajok nem hagyták ki a szexi fehéreneműket sem, David nagy öröme. Willyék egy meghívást küldtek a következő évi Forma 1 kanadai futamára. Még a polgármester is hozott egy karton francia pezsgőt. Meg is itták a vendégek, amit mi egyáltalán nem bántunk, mert egyikünk sem pezsgős.

Este tizenegykor jött egy futárcég, ezúttal Davidnek hoztak egy jókora dobozt, amit Németországból küldött az ottani csoportvezetője, egy gratuláló levél kíséretében. A BOSCH egyik exkluzív szerszámkészletét kapta, a nyeleken ott virított a monogramja: D.R. Ezt aztán nehéz lesz ellopni!

Éjjel kettőkor mi elköszöntünk azzal, hogy még vár ránk a nászéjszaka, amit muszáj elhálni, vagy nem lesz érvényes a házasságkötésünk. Ezen persze mindenki jót mosolygott, és buliztak tovább.

David már a földszinten ölbe kapott, mondván, hogy át kell, hogy vigyen a küszöbön, aztán rájött, hogy van még néhány küszöb addig, amíg elérjük a hálószobát.

Ott szó szerint rádobott az ágyra, hogy csak úgy rugózott alattam a matrac.

- Na, asszony, most megeszlek! De előtte kicsomagollak! És nincs ellenkezés! Ma minden porcikádat meg akarom kóstolni! - látott hozzá igen lelkesen a vetkőztetéshez.

Nem mintha sokat kellett volna velem bíbelődnie. A ruhámon egyetlen hosszú cipzár volt, a többi már csak a gravitáció dolga. Az úszódressztől már rég megszabadultam, és bugyi sem volt rajtam.

- Ezt nem hiszem el! Egész este bugyi nélkül voltál? - nevetett édesen.

- Csak miután levettem a fürdőrucimat. Nem akartam megfázni a nászutunk előtt.

Ennyi elég is volt, hogy felizguljon. Most ő nem engedte, hogy én hozzáérjek, annyi volt csak a dolgom, hogy élvezzek. Na, abban nem volt hiba.

Ennek a nászéjszakának minden másodpercére örömmel fogok emlékezni, egész életemben.

Reggel fejfájás nélkül ébredtem, arra, hogy az én csodás uram a nyakamat puszilgatta, és az ügyes kezével meg azon mesterkedett, hogy minél előbb izgalomba hozzon. Nem volt sok dolga velem. Fergeteges jó reggelt szexszel indítottuk a napot, a házasságunk első napját. Csak maradjon is így, örökre!

Már lent reggeliztünk, amikor eszembe jutott Fabio szövege az ajándékairól.

- David, emlékszel még, hogy fogalmazott Fabio tegnap? Hogy ráérünk ma megköszönni az ajándékait? Kaptunk mást is, nem csak a virágkaput?

- Én nem tudok róla, szerelmem. Az ajándékasztalon nem maradt semmi, mindent kibontottunk.

- Én találtam egy dobozt a konyhában, becsomagolva, de nincs ráírva semmi. Nem lehet, hogy erről beszéltek? - lépett be Evelyn, és hozott még kávé nekünk. Merthogy ma még jár nekünk a kényeztetés tőle.

Néhány másodperc múlva egy nem túl nagy dobozt tett le az asztalra, pont akkorát, amekkorában elfér egy karóra.

Egy Hermés karóra.

Csakhogy ennek nem volt belevésve az ötvenes szám a hátlapjába.

- Milyen kár, hogy egyszerre csak egy órát szoktam hordani, és tegnap óta már van egy új kedvencem! - simítottam végig az apától kapott órámon. - Most már csak azt kellene tudni, hogy van-e még több ajándéka a bátyádnak, vagy számíthatunk még valami egyéb meglepetésre is, mielőtt nászútra mennénk?

- Őszintén remélem, hogy nincs több meglepetés - nézett rám David. - Jóból is megárt a sok - vágott egy fintort.

Ám ekkor apa lépett be a konyhába.

- Attól tartok, rád is vár egy meglepetés, David. A kapu előtt. Jól tennéd, ha kimennél, fiam.

Együtt indultunk a kapuhoz. Először nem láttam semmit, aztán feltűnt egy tűzpiros folt a kerítés előtt, majd ez a folt egyre inkább kezdett egy autóra hasonlítani.

Egy tűzpiros Ford Musztágra.

David hirtelen azt sem tudta, mit csináljon. Menjen? Maradjon? Forduljon vissza?

A szállító cég sofőrje oldotta meg a helyzetet.

- David Rossi? Kérem, itt írja alá. Ezek az autó papírjai, ez a biztosítás, ezek a kulcsok. Az ajándékozó azt mondta, tökéletesen kiismeri magát az autókban, nem kell semmit elmagyaráznunk. Balesetmentes vezetést kívánok!

Ezzel beült a kamionba és elment.

Mi meg ott álltunk a kapu előtt, és nem igazán tudtuk, mit mondjunk. Gratuláljunk? Örüljünk? Bosszankodjunk? Keljünk ki magunkból? Apa tért magához leghamarabb.

- Most már legalább tudjátok, hogy miről beszélt Fabio tegnap. David, meg se forduljon a fejedbe!

- Micsoda?

- Hogy nem fogadod el! Ennyi jár neked, sőt, több is, abból, amit a bátyád zsebre rakott. Nem véletlen, hogy egy drága autóval ajándékozott meg. Abban ugyan nem hiszek, hogy Fabio valaha is megváltozna, de talán rájött, hogy piszkosul unalmas lesz neki a hátra lévő tizenegy év, ha te is hátat fordítasz. És most kapjátok össze magatokat, ha még ki akarunk menni a temetőbe is, mielőtt indultok a reptérre.

Végül két autóval mentünk, hogy David kipróbálhassa a Musztángot. A hangja sem volt semmi, meg az ereje sem. A tűzpiros színt én egy kicsit hivalkodónak éreztem hozzá, de hát ki vagyok én, hogy autó-ügyben megszólaljak?

A temetőben a menyasszonyi csokromat leraktuk anyunál, majd vittünk friss virágot Helen és Kevin sírjához is.

Kár volt virágra költenünk egyébként, mert mind a három sír tele volt pakolva fehér liliummal.

A virágkapu.

Biztos voltam benne, hogy miután eljöttünk a templomtól, a szállító cég emberei szétszedték és idehozták a virágokat.

Épp csak bekaptunk pár falatot, már indultunk is a reptérre. Evelyn még csomagolt nekünk kaját, hogy ezért ne kelljen útközben megállni. Az autóból hívtuk fel Fabiót, akinek természetesen bent volt egy rádiótelefon a cellájában. Meg még ki tudja mi, mert ha hinni lehetett neki, akkor tévéje, sőt, video-lejátszója is volt. Hihetetlen, hogy a pénz mire képes egy börtönben is.

- Na, mi van, gyerekek? Megkaptátok az összes ajándékomat? - szólt bele a telefonba, mint valami kedélyes nagybácsi.

- Kicsit többet is, mint amit szerettünk volna - válaszoltam, mert nem bírtam befogni a számat.

- Mi van, sógorasszony? Mi nem tetszett? - nevetett Fabio.

- Unalmas már a fehér lilium, kitalálhattál volna valami mást, a változatosság kedvéért. Ráadásul ilyen mennyiségben az már nem illat, amit árasztanak, hanem bűz.

De Fabio csak nevetett.

- És a másik ajándékom? Remélem, viseled, és minden alkalommal rám emlékszel! - tette hozzá cinikusan.

- Persze, hogy nem! Mit gondolsz, majd pont egy ilyen órát fogok hordani? Ez nem az, amit Helennek vettem, csak egy gyenge utáncat. Egyébként sincs szükségem órára tőled, Fabio! Semmire nincs szükségem tőled! Csak arra, hogy tűnj el végre az életemből!

Ha David nem lép közbe, valószínűleg elsírtam volna magam. Nem az óra miatt, nem azért, amit mondott, vagy ahogy mondta, hanem azért, mert a testem még mindig reagált rá. A mellbimbóim majd kiszúrták a pólómat! A bugyim kezdett átnedvesedni, és én nem tudtam tenni ellene semmit! Rohadtul semmit!

- Én viszont köszönöm az autót, bratyó! Tényleg szuper! De ha megkérhetnék, hogy békén a feleségem. Nézd, hajlandó vagyok akár havonta látogatni, viszek, amit csak módomban áll bevinni neked, de Oliviát hagyd békén. Nem kell nekünk ez a stressz. Szépen kérek. Anya emlékére!

- Nahát, micsoda érzelgős pöcs lett belőled! Ezek szerint elvárásolt a pinája téged is, mi, öcskös? - röhögött durván Fabio.

- Oké, mi most elköszönünk. Majd a nászutunk után meglátogatlak, és megnézzük, tudunk-e felnőtt férfiak módjára beszélni egymással. Addig is vigyázz magadra, és ne keveredj bajba, mert a nászutamat nem szakítom meg, még a kedvedért sem.

Ezzel letette a telefont, és ki is kapcsolta.

- Daltont majd felhívjuk a lakásból. Nem akarom, hogy a bátyám elrontsa a hangulatunkat. Rendben, Olivia?

- Persze, szerelmem. És bocs, hogy így kiakadtam!

- Nem kell elnézést kérned. A bátyám egy fasz. És manipulálni, azt nagyon tud. Neked pedig meg kell tanulni elengedni a füled mellett, amit mond.

Nászút: Olaszország!

Megígértem Davidnek, hogy még jövő tavasszal elmegyünk Párizsba, ami az ő nagy álma volt, de nászútra nem akartam olyan helyre menni, ami Fabio nevével kapcsolatba hozható. Az én gyönyörű emberem ezt nem csak elfogadta, de boldogan adta a beleegyezését, hogy menjünk inkább Olaszországba.

A milánói reptérre érkeztünk és onnan mentünk egy nagy körutat autóval. Két hétig jöttünk-mentünk, amerre épp kedvünk tartotta. Apának és Jamesnek köszönhetően fogadtak minket a Ferrarinál, sőt, David ki is próbálhatta az egyik tesztautójukat. Innentől fogva az én drága uram csak vigyorogni tudott. Szerintem lehattunk volna akár Alaszkában is, az is mindegy lett volna neki.

Az utolsó három nap csináltunk egy óriási bevásárlást az olasz divatházakban. Most, hogy már volt saját pénze, ő is bátrabban vásárolt, jobban élvezte a márkás butikokat.

Mivel már otthon eldöntöttük, hogy minél előbb gyereket szeretnénk, én abbahagytam a gyógyszer szedését, és azt reméltük, hogy a nászutunk alatt besikerül egy bambino vagy bambina a pocakomba. Ezért mindent meg is tettünk, szorgalmasan gyakoroltunk a nap minden szakában.

Azt gondoltam, hogy a nászutunk alatt rá tudom venni Davidet, hogy engedje, hogy végig vigyem az orális játékunkat, de továbbra sem hajlandó a számba élvezni. Ahogy a seggem is tabu neki. Pedig tényleg nem bánnám, ha minden létező módon a magáévá tenne. De nem hajlandó rá. Azt mondja, hogy még mindig hallja Fabio szavait, ahogy annak idején dicsekedett, és képtelen lenne élvezni. Viszont a szerepjátékokban találékony. Minden nap újabbat talált ki, de nem ám a szokványos, hogy rendőr vagy nővérke! Frászt! Az egyik kedvencem az volt, amikor ő volt a vízvezeték szerelő, és hosszasan matatott a pinámban, mert hogy a dugulást el kell háritani, és alapos munkát kell végezni. A játékos ujjaitól legalább háromszor eléleztem, de lehet, hogy volt az több is. A végén már nevetve-lihegve könyörögtem neki, hogy hagyja abba, és engedje már, hogy én is kényeztessem őt egy kicsit. Bezzeg másnap, amikor én egy teljes fűvös zenekart keltem életre, és az ő farka volt a hangszer... Még a lábujjai is begörcbültek, amikor végre eléleztünk.

Rómában találtunk egy szex-shopot is, ahol azért vettünk néhány apróságot, csak a balhé kedvéért. Na, akkor délután meg éjszaka hajlandó volt a fenekemet is használatba venni, de csak egy picike análdugóval. Alig éreztem, hogy bennem van valami. Azért már ez is haladás a teljes elutasításhoz képest.

Azt nem mondom, hogy Fabio hiányzik, mert egyáltalán nem. A durvasága sem, de a nyomulása, az, hogy mellette egyértelmű volt, hogy ő a főnök, és az van, amit ő akar, ez hiányzik néha. Ettől eltekintve David maga a tökély! Ágyban is, meg azon kívül is! És biztos, hogy fantasztikus apa lesz. Már most tervezgeti, hogy hogyan legyen, ha fiú lesz, hogyan, ha lány, milyen iskolába menjenek, mit kell feltétlenül tanulniuk már kicsi koruktól. Holott még meg sem fogant a baba.

Remélem, minél előbb összejön a gyerek, mert nem szeretném, ha csalódott lenne. Meg ahogy apának is mondtam, szeretném, ha még sokáig élvezhetné ő is, hogy nagypapa. Mondjuk, az izgi lesz, ha egyszerre születik meg a saját gyereke és az unokája!

Tegnap jöttünk haza, ma reggel meg megjött a menzeszem. Örülök, is meg nem is. Kicsit már beleéltem magam, hogy nászutas gyerekünk lesz, ugyanakkor kaptunk még legalább egy hónapot, hogy felhőtlenül élvezzük a házaseletet.

Ja, és ma reggel megszületett Jenny kisfia, Dany. Mindenki halálosan boldog. Mama, baba jól vannak.

Na, megyek, megnézem, Evelyn mit pakolt a hűtőbe, mert David már úton van hazafelé. Aztán ki tudja, mikor írok megint naplót.

1983. december 27.

Miért kell mindenbe belerondítani a sorsnak?

Olyan szépen indult a közös életünk. Nekem csak kétszer kellett Londonba utaznom, egyszer David jött velem, egyszer meg apa, hogy ne legyek egyedül. Mind a két alkalom maga volt a nagy betűs élvezet, bár más-más formában.

Ria már az esküvő előtt terhes lett, és ettől apu a mennyekben járt. Akkora bevásárlást csináltunk a gyereknek október végén Londonban, amiből egy egész kórházi újszülött osztályt el lehetett volna látni. A legújabb típusú, kapaszkodni!!!! FERRARI babakocsit vettünk! Baszki! Ilyen nincs! Apával szétröhögtük magunkat. Szegény David innentől elbűjhat a Ford Musztáng sportautójával, mert a féltestvéremnek Ferrarija lesz!

Ja, és akár egy középkategóriás autót is vehettünk volna ezen az áron. De apa azt mondta, hogy anya hagyatékát, amit első dühében átutalt hozzám, megfelel a gyereke meg az unokája között, aztán hadd szóljon! Úgyis állandóan szóbeszéd tárgya vagyunk még mindig Virgenában - kisvárosi élvezet - hát, akkor most legyen miről beszélni!

Az esküvőt november harmincadikán tartották, és az enyém kiköpött mása volt, annyi különbséggel, hogy a tisztelendő atya most a saját lakrészét újíttatta fel velünk cserébe azért, hogy Riát meg apát összeadja. Meg is kérdezte a végén, hogy várható-e még más esküvő is a családból, mert akkor alaposan szétnéz, mire lenne még a plébániának szüksége.

Ria rokonai végül mégis eljöttek, bár rezgett a léc. Miután Ria közölte mindenkivel, hogy ő így is, úgy is férjhez megy apuhoz, és neki aztán mindegy, hogy részéről a szülein kívül ott lesz-e még más is vagy sem, a nagynénik meg nagybácsik sürgősen átgondolták a duzzogásukat. Még jó, hogy a harmadik Hope ház szobái már elkészültek eddigre, mert így - főpróbát tartva, hogy működik-e minden, - ott helyeztük el Ria rokonságát. Csak a szülei kaptak nálunk egy vendégszobát.

Végül az idősek is élvezték a medence-partit, némelyikük be is csiccsentett rendszeren. Persze, Fabio most is hozta a formáját, mert apuék is kaptak egy fehér liliumokból álló virágkaput, de erre már csak legyintettünk.

Mivel James volt apa tanúja én meg Riáé, Dorina és David kellett, hogy egymás mellett üljenek a szertartás alatt. Nem tudom, mit mondtak egymásnak, vagy mi történt, de a vacsora alatt hirtelen megfájdult Dorina foga, úgyhogy még az esküvői tortát sem várta meg. James meg egész este Donnának csapta a szelet, nem csodálkoztunk volna, ha a végén együtt

mennek haza. Bár ki tudja? Én ugyan nem néztem senki után, kivéve az én szerelmetes uramat.

Apáék úgy tervezték, hogy a nászút után jelentik be, hogy Ria terhes. Csak mi tudtuk Daviddal rajtuk kívül. A Londonban vásárolt babacuccok is átkerültek a lakrészünkbe az esküvő idejére, ami zárva volt a vendégek előtt.

Aztán másnap elhúztak nászútra, és december huszadikán jöttek csak haza. Korfun béreltek egy házat, és csak az utolsó öt napban mentek vissza a szárazföldre, hogy lássanak valamit Görögországból is.

Akkor is csak azért jöttek vissza, mert Riának időpontja volt a nőgyógyászhoz. Apa meg ki nem hagyta volna, hogy ott legyen vele. Meghallgatták a baba szívhangját, megnézték a monitoron a képét, és megnyugodtak, hogy minden rendben van.

Be is jelentették a családnak karácsonykor, hogy jön a baba. Csak azt nem tették hozzá, hogy két hónappal korábban.

David tényleg látogatja Fabiót. Na, nem sűrűn, de három-négy hetente bemegy hozzá, és most már minden héten küld neki csomagot. Komolyan mondom, az a pasi nagyobb luxusban él bent, a börtönben, mint a lakosság nyolcvan százaléka kint.

A karácsony békés volt végre, nyugodt. Megint összerántottuk a bandát huszonnegyedikére hozzánk, aztán huszonötödikén megünnepeltük Mary születésnapját. Istenem, már négyéves, óvodás nagy lány. És még mindig áldott jó természete van. Dany is elmúlt három hónapos, figyel, és rengeteget mosolyog. Vick, most, hogy már két gyerekes apa, átkérte magát irodai munkára, és suliba jár, Jenny nagy öröme.

Huszonötödikén este, én is odaadtam az igazi ajándékomat Davidnek: egy pindurka tipegőt a hozzá való bébicipellővel. Igen, már az orvos is megerősítette, hogy terhes vagyok. Szeptember közepére várható a Rossi-baba. Ha minden jól megy, lesz két hónap különbség apa második gyereke és első unokája között.

Davidnek kellett legalább három másodperc, mire leesett neki, hogy mit keres a kedvenc foteljában a tipegő meg a kiscipő, aztán mint a forgószél, felkapott, berohant velem a hálóba, majd megdermedt, hogy most még lehet-e szexelni? De biztos, hogy lehet? De nem lesz baja a bébinek?

Komolyan, a végére már röhögtem.

Aztán elővettem neki a brossúrát, amit a doki adott, hogy megnyugodjon, és végre csak rám koncentrálhasson.

Másnap reggel képes volt kisurranni az ágyból, a nappaliból felhívni aput, aztán meg Fabiót, hogy eldicsekedjen vele, ő is apa lesz.

Ez utóbbi hívást jobb lett volna, ha elfelejti, vagy későbbre tolja. Nem hallottam ugyan mindent, mert nem akartam kimenni a nappaliba, csak az ajtónál hallgatóztam, de az is elég volt, hogy levegyem, Fabio megint paraszt

volt. Amikor láttam, hogy David lecsapja a telefont, amit még soha nem láttam tőle, akkor villámgyorsan visszabújtam az ágyba. Reméltem, hogy még mellém bújik, és megvigasztalhatom.

Hagytam, hogy azt higgye, még most ébredzek.

Aztán jött a hidegzuhany.

- Kincsem, muszáj beszélünk, amikor majd felébredsz - simogatta meg a még tök lapos hasamat, aztán rátért a mellemre, ami viszont olyan érzékeny, hogy még egy sztreccses pólótól is el tudok élvezni.

- Mondjad, én gyönyörű férjem! - fordultam felé, és csak reméltem, hogy gyorsan túl leszünk ezen a beszélgetésen és végre szeretkezhetünk.

- Elmondtam Daltonnak meg Fabiónak a nagy hírt. Haragszol rám?

- Miért haragudnék?

- Hogy nem bírtam kivárni, amíg felébredsz. Apukádnak biztosan te szeretted volna elújságotolni, hogy nagypapa lesz.

- David, teljesen mindegy, melyiküinktől tudja. A lényeg, hogy örüljön neki, ahogy mi is.

- Ezt hittem én is. Mármint ezért hívtam fel Fabiót is.

- Nem örült, hogy lesz egy unokaöccse vagy unoka-húga?

- Annak nem örült, hogy nem személyesen mondtuk el neki.

- Jövő héten megint mégy hozzá, majd elmondod személyesen is - néztem rá.

- Azt szeretné, ha te is jönnél - suttogta olyan halkán, mint aki attól fél, rögtön kitör a harmadik világháború.

- Kizárt dolog! - csattantam fel azonnal. - Ezt ne kérd tőlem, szerelmem. Erre nem vagyok képes, és nem is akarom megtenni. Én egy szót sem szólok, hogy te hányszor látogatod, meg mennyit költesz rá, az a te dolgod. De én nem fogok bemenni hozzá, és nem fogom vele megbeszélni a terhességemet, mint egy nagy boldog család. Mikor fogok már megszabadulni ettől az embertől? - sírtam el magam.

David átölelt, és ringatott, mint egy gyereket.

- Majd kitalálunk valamit, csak ne sírj! Olivia, hallod, tudod, hogy nem bírom elviselni, amikor sírni látlak! Kérlek, nézz rám, szerelmem! Én csak nem akarom, hogy megint félnünk kelljen Fabio haragjától. Főleg most, hogy már egy gyerekért is felelősséggel tartozunk. És azt sem szeretném, ha nekünk is el kellene költözni innen, mint Willynek és Mirtillnek.

- Én értem, David, de ha most engedünk, akkor mi lesz a következő kívánsága? Vigyük be a gyereket a börtönbe, hogy lássa élőben is?

- Tudom, szerelmem, hogy nem könnyű neked. De nekem az egyetlen testvérem. Senki más nincs már, mindenki meghalt. Tudom, hogy neki sem könnyű. Ilyenkor gondolj arra, hogy ő volt az, aki nekem soha nem adott fegyvert a kezembe, hogy ha bármi rosszul sül el, akkor én meg Kevin a lehető legkisebb büntetéssel ússzunk meg mindent. Ezért lehetek most itt veled én.

- Nem, David, nem ezért. Hanem azért, mert te is tudtad, hogy amit csináltok, az rossz. És ahhoz ugyan még nem voltál elég erős, hogy nemet mondj a bátyádnak, de ahhoz igen, hogy a jó oldalra állj. Dönthetnél volna úgy, hogy szerzel magadnak egy pisztolyt, mégsem tetted. Ez a te döntésed volt, David, nem Fabióé. Fabio döntése az volt, hogy beleerőszakolt titeket is a bankrablásba, meg ki tudja még, hogy mibe.

- Értelek szerelmem. Majd azt mondom Fabiónak, hogy nagyon megvisel téged az első trimeszter. Aztán hátha elfelejtkezik rólunk.

- Bármit mondhatsz neki, akár az igazat is. Egy biztos, én nem fogok hozzá bemenni se most, se később a börtönbe, és a gyereket sem engedem odavinni.

- A gyerekünket, Olivia! Azért ő az enyém is lesz!

- Ha jól viselkedsz, akkor osztozom veled a gyerekünkön! - nevettem rá. - De most azonnal kezdj el szeretkezni velem, mert már rég tocsog a pinám és a mellbimbóim meg olyan kemények, hogy üveget lehetne velük vágni! - húztam a kezét a mellemre, hogy szemléltessem is.